

«Μηδείς σου της νεότητος καταφρονείτω»
(Α΄ Τιμ. 1, 12)

Από τη νιότη μου στο Χριστό!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2015-2016

✠ ☩

ΚΕΡΚΥΡΑ 2015

Ιερά Μητρόπολις Κερκύρας
Αγίου Αρσενίου 1, 49100
Κέρκυρα
τηλ. 2661039912, 81184
e-mail: info@imcorfu.gr
Τα μαθήματα συνέγραψαν οι κατηχητές
του Ι. Ν. Αγίων Πάντων πόλεως
π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός
πρεσβ. Μαρία Κυτιλή-Μουρτζανού
Παναγιώτης Χαλβατσιώτης
Μαρία Κάλλου
Αγγελική Σουρβίνου
Ευγενία Κουτσούρη
Οι εικόνες έχουν ως πηγή τους το Διαδίκτυο

Η Εκκλησία για την αιώνια ζωή

A. Κείμενο από την Καινή Διαθήκη (Λουκ. 12, 35-48)

Ο Χριστός, κάποτε, μιλώντας στους μαθητές Του, τους είπε: Ας είναι η μέση σας περιζωσμένη και οι λύχνοι σας να καίνε. Και εσείς να είστε όμοιοι με ανθρώπους που περιμένουν το δικό τους κύριο πότε αυτός θα γυρίσει από τους γάμους, ώστε, όταν έρθει και χτυπήσει τη πόρτα, αμέσως να του ανοίξουν. Μακάριοι οι δούλοι εκείνοι, τους οποίους, όταν έρθει ο κύριος, θα τους βρει να αγρυπνούν. Αλήθεια σας λέω ότι θα περιζωστεί την ποδιά του και θα τους βάλει να καθίσουν στο τραπέζι και, αφού έρθει κοντά τους, θα τους διακονήσει. Κι αν στα μεσάνυχτα ή τα ξημερώματα έρθει και τους βρει έτσι, εκείνοι είναι μακάριοι. Και ας γνωρίζετε αυτό: ότι αν ήξερε ο οικοδεσπότης ποια ώρα έρχεται ο κλέφτης, δεν θα άφηνε να διαρρήξουν το σπίτι του. Κι εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί την ώρα που δεν περιμένετε, θα έρθει ο Υιός του ανθρώπου».

Είπε τότε ο Πέτρος: «Κύριε, προς εμάς λες αυτήν την παραβολή ή και προς όλους;» Και είπε ο Κύριος: «Ποιος άραγε είναι ο πιστός οικονόμος, ο φρόνιμος, τον οποίο θα καταστήσει ο κύριος επιστάτη πάνω στο υπηρετικό προσωπικό του, για να τους δίνει στον κατάλληλο καιρό το καθορισμένο ποσό της τροφής τους; Μακάριος ο δούλος εκείνος που ο κύριός του, όταν επιστρέψει, θα τον βρει να κάνει έτσι. Αλήθεια σας λέω ότι θα τον καταστήσει επιστάτη πάνω σε όλα τα υπάρχοντά του. Αν όμως ο δούλος εκείνος πει μέσα στην καρδιά του: "Αργεί να έρθει ο κύριός μου", και αρχίσει να χτυπά τους δούλους και τις δούλες, και να τρώει και να πίνει και να μεθάει, θα έρθει ο κύριος του δούλου εκείνου την ημέρα που δεν προσδοκά και την ώρα που δε γνωρίζει, και θα τον κόψει στα δύο (θα τον τιμωρήσει αυστηρά) και θα τον ρίξει στον τόπο όπου τιμωρούνται οι άπιστοι. Εκείνος ο δούλος, λοιπόν, που γνώρισε το θέλημα του κυρίου του και δεν ετοίμασε ή δεν έκανε σύμφωνα με το θέλημά του θα δαρθεί με πολλά χτυπήματα. Όποιος όμως δεν το γνώρισε, αλλά έκανε άξια χτυπημάτων, θα δαρθεί με λίγα. Και σε καθέναν που δόθηκαν πολλά, πολλά θα ζητηθεί από αυτόν, και σ' όποιον δόθηκαν περισσότερα, περισσότερα θα του ζητήσουν».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

η μέση σας περιζωσμένη: μέσα από την παραβολή των εμπίστων δούλων που διηγείται ο Χριστός στους μαθητές Του μας δείχνει ότι θα έρθει για όλους τους ανθρώπους η ώρα κατά την οποία θα περάσουν στην αιώνια ζωή. Κι αυτή είναι η ώρα του θανάτου. Με την παραβολή ο Χριστός δείχνει σε όλους μας ότι το κριτήριο για την αιώνια ζωή, για το αν ο άνθρωπος θα συμμετάσχει στη χαρά ή θα βρεθεί στον τόπο της απουσίας του Θεού, είναι η ετοιμότητα του να κάνει υπακοή στις εντολές του Χριστού, αλλά και να υποδεχτεί τον Κύριό μας όταν έρθει η ώρα **της μεγάλης συνάντησης**. Αυτό σημαίνει η φράση να είναι «η μέση περιζωσμένη». Να φορά ο άνθρωπος τα ρούχα του και να μην τον βρει η παρουσία του Χριστού κοιμισμένο, δηλαδή να απασχολείται με άλλα έργα και όχι με αυτά που θέλει ο Χριστός, δηλαδή την πίστη και την αγάπη.

πότε αυτός θα γυρίσει από τους γάμους: είναι μία εικόνα παρμένη από την ζωή μιας αριστοκρατικής οικογένειας. Ο κύριος του σπιτιού βρίσκεται σε κάποια χαρά, σε έναν γάμο. Οι υπηρέτες δεν κοιμούνται, αλλά περιμένουν, έχοντας τα λυχνάρια τους αναμμένα, πότε ο κύριός τους θα επιστρέψει. Δεν είναι μόνο επαγγελματική ή προσμονή. Έχει να κάνει και με την συμπάθεια και την αγάπη. Οι υπηρέτες νοιάζονται για τον κύριό τους και θέλουν να του δείξουν την αφοσίωσή τους. Γι' αυτό και δεν κοιμούνται και τον περιμένουν.

θα περιζωστεί την ποδιά του: ο κύριος αισθάνεται την αγάπη των υπηρετών του και θα τους την ανταποδώσει. Μάλιστα, θα γίνει ο ίδιος υπηρέτης τους, θα τους βάλει να καθίσουν στο τραπέζι, να είναι ίσοι προς αυτόν και θα τους παράσχει φιλοξενία. Θα τους διακονήσει ο Ίδιος, αφού φορέσει την ποδιά με την οποία σκούπιζαν τα πόδια των καλεσμένων στα τραπέζια, αφού τα έπλυναν για να ξεκουραστούν και να καθαριστούν από την οδοιπορία. Θα τους σερβίρει ο Ίδιος το φαγητό. Είναι πολύ όμορφη εικόνα αυτή. Ο Χριστός αυτούς που τον αγαπούν και Τον περιμένουν, έχοντας τα λυχνάρια των καρδιών τους αναμμένα, δείχνοντας δηλαδή με κάθε τρόπο ότι τηρούν τις εντολές Του που είναι η αγάπη και η νήψη, **θα τους καταστήσει όχι**

δούλους, αλλά φίλους Του τη στιγμή της εισόδου τους στην αιώνια ζωή. Αντίστοιχη είναι η εικόνα του Μυστικού Δείπνου, στον οποίο ο Χριστός έσκυψε και έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του.

πότε έρχεται ο κλέφτης: ο Χριστός με τον λόγο αυτό δείχνει την ανάγκη που έχουμε να θυμόμαστε ότι η αιωνιότητα μπορεί να αρχίσει ανά πάσα στιγμή. Αν ο οικοδεσπότης ήξερε πότε θα έρθει ο κλέφτης, θα τον περίμενε συγκεκριμένη ώρα. Επειδή όμως δεν γνωρίζει, οφείλει να είναι πάντοτε σε επαγρύπνηση, για να μην τον πιάσει ο κλέφτης να κοιμάται και του διαρρήξει το σπίτι. Έτσι είναι και ο άνθρωπος που πιστεύει στο Χριστό. Οφείλει να είναι πάντοτε έτοιμος, για να μην χάσει την αιωνιότητα.

Μακάριος ο δούλος που όταν επιστρέψει ο κύριός του θα τον βρει να κάνει έτσι: ο καθένας από εμάς έχει λάβει από το Χριστό κάποια χαρίσματα. Το κυριότερο όμως είναι να φροντίζουμε και τους άλλους ανθρώπους. Να μοιραζόμαστε τα χαρίσματά μας μαζί τους. Να νοιαζόμαστε γι' αυτούς. Αυτό δίνει μεγάλη χαρά σ' Εκείνον που μας προσέφερε τα χαρίσματά μας, διότι γι' αυτό μας τα έδωσε. Έτσι, όταν έρθει η ώρα να κριθούμε, τότε ο Χριστός θα μας δώσει την ζωή κοντά Του. Αν όμως αρνηθήκαμε να αξιοποιήσουμε τα χαρίσματά μας για τον σκοπό που μας τα έδωσε, τότε θα μας διχοτομήσει, θα μας κόψει στα δύο. Αυτό σημαίνει ότι θα πάρει από εμάς τα χαρίσματα και θα μας αφήσει να πορευθούμε στον τόπο της τιμωρίας. Και τιμωρία είναι η απουσία του Θεού, την οποία θα βιώνουμε χωρίς καμία παρηγοριά, ούτε καν αυτή των χαρισμάτων μας. Άρνηση αξιοποίησης των χαρισμάτων μας σημαίνει η επιλογή μιας ζωής εξουσίας επάνω στους άλλους και όχι η ζωή της διακονίας και της αγάπης. Είναι αυτό που πολλοί άνθρωποι κάνουμε. Εκμεταλλευόμαστε τους άλλους, τους εξουσιάζουμε, τους δείχνουμε ότι εμείς είμαστε τα αφεντικά, χωρίς αγάπη και χωρίς φροντίδα γι' αυτούς. Αντί για την καλοσύνη, επιδεικνύουμε κακία. Διαλέγουμε ουσιαστικά να ζούμε χωρίς τη μνήμη του ερχομού του Θεού και επιλέγουμε έναν τρόπο ζωής χωρίς Εκείνον. Έτσι ο χρόνος μας σημαδεύεται από τη συνειδητή απώθηση του Θεού, την περιθωριοποίησή Του και την αίσθηση ότι αργεί να έρθει.

σ' όποιον δόθηκαν πολλά: είναι δίκαιο όποιος έλαβε πολλά να του ζητηθούν πολλά. Και όποιος έλαβε περισσότερα, να του ζητηθούν περισσότερα. Στην αιώνια ζωή δεν θα ήταν σωστό να παραμείνει η έλλειψη ισορροπίας που αυτή η ζωή έχει. Δεν είναι όλοι ίδιοι σ' αυτή τη ζωή, όμως ο Θεός συγχωρεί τους πάντες που θα το επιθυμήσουν, σα να είναι όλοι ίδιοι. Όμως στην αιώνια ζωή, ο καθένας θα λάβει κατά τα έργα του. Αυτός που είχε πολλά, θα χρειαστεί να δείξει ότι αξιοποίησε ό,τι του δόθηκε. Αυτός είχε λίγα, θα χρειαστεί να δείξει ότι και τα λίγα προσπάθησε να τα αυξήσει. Στην άλλη ζωή θα υπάρξει η απόλυτη δικαιοσύνη. Γι' αυτό και στον κόσμο που ζούμε οι άνθρωποι, καλούμαστε να εργαστούμε ώστε να δικαιολογήσουμε την επιλογή του Θεού να μας δωρίσει όσα μας δώρισε. Επομένως, χρειάζεται υπέρβαση του εαυτού μας. Χρειάζεται αγώνας, ώστε να μην βρεθούμε ελλείψεις την ώρα της κρίσης.

σε μας ή σε όλους: η παραβολή τονίζει ότι η αιώνια ζωή έχει να κάνει με την κρίση του Θεού για όλους τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι από μόνοι μας σ' αυτή τη ζωή ουσιαστικά βγάζουμε την κρίση του Θεού για εμάς. Από το α αξιοποιήσαμε τις δωρεές μας. Από το αν βάλαμε στη μνήμη μας το Θεό. Αν Τον αγαπήσαμε και αν φανήκαμε άξιοι της εμπιστοσύνης Του. έχουμε επομένως προσωπική ευθύνη για την πορεία της ζωής μας. Η αιωνιότητα είναι η χαρά της κοινωνίας με το Θεό ο Οποίος μας προσφέρει την αγάπη Του για πάντα ή η απουσία Του, που σημαίνει την απώλεια και των χαρισμάτων μας και μια ζωή δυστυχίας και χωρίς καμία παρηγοριά. Στη ζωή αυτή καλούμαστε να επιλέξουμε. Ας μην παίρνουμε επιπόλαιες αποφάσεις και ας θυμόμαστε.

Γ. Η αιώνια ζωή

Μετά την τελική κρίση, που θα γίνει με την Δευτέρα έλευση του Χριστού, θα αρχίσει η αιώνια ζωή, η οποία θα βιωθεί με δύο τρόπους, ήτοι ως αιώνιος Παράδεισος και ως αιώνια Κόλαση. Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής θα ονομάσει τον μεν Παράδεισο «αεί ευ είναι», την δε Κόλαση «αεί φευ είναι». Πάντως, και στις δύο περιπτώσεις είναι «αεί είναι», διαφέρει όμως [ο τρόπος βίωσης](#), ανάλογα με την κατάσταση του ανθρώπου.

Ο Χριστός στην περικοπή της μελλούσης κρίσεως κάνει λόγο για αιώνια ζωή. «Και απελεύσονται ούτοι εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζώην αιώνιον» (Ματθ. κε', 4β). Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος δεν τελειώνει με τον θάνατο, ούτε ακόμη με το μελλοντικό δικαστήριο, αλλά η ζωή συνεχίζεται και μετά από αυτόν. Ο

αμαρτωλός δεν εκμηδενίζεται μετά την κρίση αλλά θα ζει αιωνίως, φλεγόμενος από την ενέργεια της θείας Χάριτος. Φυσικά, αυτό είναι αποτέλεσμα της ελευθέρας του επιλογής.

Παρά το ότι και η Κόλαση είναι αιωνία, εν τούτοις ο όρος αιωνία ζωή συνδέθηκε περισσότερο με την ζωή εν Χριστώ, γιατί η ζωή μακράν του Θεού στην πραγματικότητα είναι και λέγεται θάνατος. Γι' αυτό ο Χριστός είπε: «*αυτή δε ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν και ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν*» (Ιω. ιζ', 3). Η γνώση του Θεού και η κοινωνία με τον Ιησὺ Χριστό είναι και λέγεται αιωνία ζωή.

Μέσα στα πλαίσια αυτά πρέπει να τεθεί και ο άλλος λόγος του Χριστού: «*ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων και πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, και εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν*». (Ιω. ε', 24). Θάνατος λέγεται η παρούσα ζωή, ενώ πραγματική ζωή θεωρείται η υπέρβαση του θανάτου και η κοινωνία με τον Θεό. Η αιωνία ζωή συνδέεται στενότερα με την σωτηρία του ανθρώπου και την μέθεξη της δόξης του Θεού. Ο Απόστολος Παῦλος, ενθυμούμενος τις κακουχίες και τις ταλαιπωρίες που υπέφερε για την δόξα του Θεού, έγραφε στον μαθητή του Τιμόθεο: «*Δια τοῦτο πάντα ὑπομένω δια τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα και αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου*» (Β' Τιμ. β', 10). Το ίδιο λέγει και ο Απόστολος Πέτρος: «*Ὁ δε Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς...*» (Α' Πέτρ. ε', 10). Επομένως, ο όρος αιωνία ζωή αποδίδεται περισσότερο στην κοινωνία και ενότητα του ανθρώπου με τον Θεό, στην μέθεξη του αιωνίου Θεού και την όραση του ακτίστου Φωτός. Μέσα από αυτό το πρίσμα θα δούμε όσα θα λεχθούν στην συνέχεια.

Πρέπει και πάλι να υπογραμμιστεί ότι και η ζωή των αμαρτωλών και η Κόλαση είναι αιωνία, αφού και οι ψυχές των αμαρτωλών ανθρώπων είναι με την Χάρη Του Θεού αθάνατες. Αλλά εδώ αποδίδουμε τον όρο αιωνία ζωή κυρίως με την σωτηριολογική σημασία, ως κοινωνία και μέθεξη της δόξης του Θεού.

http://www.oodegr.com/oode/esxata/elpida/aiwnia_zwi1.htm

Δ. Πρόσωπα που προγεύονται την αιωνία ζωή

Αυτή η καθαρή και άμεση σχέση ανάμεσα στο υπερβατικό και τον άνθρωπο εκδηλώνεται σε όλες τις περιστάσεις και τις καταστάσεις της ζωής. Η συναίσθηση ότι ούτε μια τρίχα της κεφαλής μας δεν μπορεί να πέσει χωρίς τη θέληση του Θεού, προσφέρει γαλήνη και ειρήνη εσωτερική, που φαίνονται καθαρά στα πρόσωπα των πιστών. Έτσι συναντά κανείς, μερικές φορές, κυρίως σε μοναστήρια, πρόσωπα μοναχών που θα νόμιζες πως έχουν κατέβει απευθείας από κάποια παλιά εικόνα.

"Ένας γέροντας μοναχός, ὁ πατήρ Κόνων, διηγόταν πως στα νειάτα του, ως ὑποτακτικὸς ἐνός ἀγίου γέροντα, ἀρρώστησε βαρὶά. Ὁ γιατρός του ἔγραψε φάρμακα, που ἔπρεπε νὰ τα παίρνει μαζί με γάλα. Ἀλλὰ τότε ἦταν Μεγάλῃ Σαρακοστή και ὁ νεαρός μοναχός ρώτησε σχετικά τὸν πνευματικὸ του. Ὁ γέροντας ἦταν κατηγορηματικὸς: Ὅχι γάλα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Σαρακοστής. «Ἀλλὰ ὁ γιατρός—αντέτεινε ὁ μοναχός— μου εἶπε πως ἀν δὲν πάρω γάλα θὰ πεθάνω». «Καλῶς, ἀς πεθάνεις λοιπόν, παιδί μου, ἀς πεθάνεις», του ἀποκρίθηκε. «Εἶναι, ἰσως, θέλημα τὸν Θεοῦ». Φυσικά, ὁ νεαρός μοναχός ὑπάκουσε στὸ γέροντα του. «Και, ὅπως βλέπετε, εἶμαι ἀκόμη ἐν ζωῇ», μας ἔλεγε χαμογελώντας.

Ὁ πατήρ Κόνων πάντα χαμογελάει. Εἶναι ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ μοναστηρίου. Καλεῖ στὸ κελλί του ὅλους τοὺς προσκυνητὲς τοῦ μοναστηρίου και τοὺς προσφέρει καρύδια, ψωμί, μήλα, μέλι. Τὸ κελλί του εἶναι πάντα γεμάτο ἀπὸ κόσμο. "Ὅλοι τοῦ ζητοῦν μια συμβουλή ἢ, ἀπλᾶ, μια ζεστή λέξη. «Ὅταν δεχόμαστε τοὺς ξένους, εἶναι ὁ Θεός που ἐπισκέπτεται τὸ σπίτι μας», τοὺς λέει. Εἶναι ὁ δοχεiάρης τοῦ μοναστηρίου και φροντίζει γιὰ ὅλους. Ἀλλὰ ποτέ δὲν βάζει τροφή στὸ στόμα του. Ὅταν κάποιοι ἐπιμένει, παίρνει ἕνα κομμάτι ψωμί, που τὸ ξεχνᾷ στὸ χέρι του. «Μόλις σηκώθηκα ἀπ' τὸ τραπέζι», δικαιολογεῖται. Περνάει με διακριτικότητα ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα, λες και εἶναι μια ἀυλὴ ὑπαρξή, που ζεῖ μονάχα ἀπὸ τὸ πνεῦμα.

Ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμός ἔχει πολλοὺς τέτοιους εκπροσώπους, που τὰ πρόσωπα τοὺς, θὰ ἔλεγα, εἶναι ἀυλα: Ἐχουν ἐκλείψει ἀπ' αὐτὰ τὰ σημάδια τῶν παθῶν, τοῦ ἀγχους, τῶν μερίμνων. Εἶναι πρόσωπα που προγεύονται, ἀπὸ τώρα, τὴν αἰώνια ζωή, που ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς τοῦ πνεύματος — ζωὴ τῆς ἀπόλυτης γαλήνης. Εἶναι πολὺ ἀριθμοὶ αὐτοὶ οἱ μοναχοί, διαφόρου ἡλικίας, ἰδιοσυγκρασίας και θεολογικῆς μορφώσεως, ἀλλὰ ἔχουν ὡς κοινὸ τοὺς γνώρισμα μια διαφάνεια, μια ἀνέκφραστη οντότητα, ξεχωριστὴ ὁ καθένας, ἄλλα ὅμοια, ἔχουν ευγένεια, χιούμορ —ναί, χιούμορ— και μια ἀπεριόριστη δεξιότητα ν' ἀνακαλύπτουν τὴν ὁμορφιά τοῦ κόσμου, γιὰ τοὺς ἰδίους και γιὰ τοὺς ἄλλους, νὰ τὴν ἀξιοποιοῦν ὡς ἀνεκτίμητο δῶρο τοῦ Θεοῦ. Καί πάνω ἀπ' ὅλα, μια ψυχικὴ ἰσορροπία: αὐτὴ ἡ σοφία, γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦν οἱ Πατέρες — πέρα ἀπὸ κάθε αὐστηρότητα, πέρα ἀπὸ τὴν ἐνόχληση τοῦ αμαρτωλοῦ και τὴν ἀνέκκλητη καταδίκη.

Ε. Μία πολύτιμη ρήση

“Θέλεις να βρεις την αιώνια ζωή; Κράτησε αυτά τα δύο, την πίστη και την ταπεινοφροσύνη.”

Άγιος Ισαάκ ο Σύρος

ΣΤ. Δύο διηγήσεις του γέροντα Παΐσιου

- Γέροντα, πως είναι η κόλαση;

- Θα σου πω μια ιστορία που έχω ακούσει: Κάποτε ένας απλός άνθρωπος παρακαλούσε τον Θεό να του δείξει πως είναι ο Παράδεισος και η κόλαση.

Ένα βράδυ λοιπόν στον ύπνο του άκουσε μια φωνή να του λέει: «Έλα, να σου δείξω την κόλαση». Βρέθηκε τότε σε ένα δωμάτιο, όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι και στην μέση ήταν μια κατσαρόλα γεμάτη φαγητό. Όλοι όμως οι άνθρωποι ήταν πεινασμένοι, γιατί δεν μπορούσαν να φάνε. Στα χέρια τους κρατούσαν από μία πολύ μακριά κουτάλα. Έπαιρναν από την κατσαρόλα το φαγητό, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν την κουτάλα στο στόμα τους. Γι' αυτό άλλοι γκρίνιαζαν, άλλοι φώναζαν, άλλοι έκλαιγαν...

Μετά άκουσε την ίδια φωνή να του λέει: «Έλα τώρα να σου δείξω και τον Παράδεισο». Βρέθηκε τότε σε ένα άλλο δωμάτιο όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι ίδιο με το προηγούμενο και στην μέση ήταν πάλι μια κατσαρόλα με φαγητό και είχαν τις ίδιες μακριές κουτάλες. Όλοι όμως ήταν χορτάτοι και χαρούμενοι, γιατί ο καθένας έπαιρνε με την κουτάλα του φαγητό από την κατσαρόλα και τάιζε τον άλλον.

Κατάλαβες τώρα κι εσύ πώς μπορείς να ζεις από αυτήν την ζωή τον Παράδεισο; Οποίος κάνει το καλό, αγάλλεται, διότι αμοίβεται με θεϊκή παρηγοριά. Οποίος κάνει το κακό υποφέρει και κάνει τον επίγειο παράδεισο επίγεια κόλαση. Έχεις αγάπη, καλωσύνη; Είσαι άγγελος και, όπου πας ή σταθείς μεταφέρεις τον Παράδεισο. Έχεις πάθη, κακία; Έχεις μέσα σου τον διάβολο και, όπου πας ή σταθείς, μεταφέρεις την κόλαση. Από εδώ αρχίζουμε να ζούμε τον Παράδεισο ή την κόλαση.

<http://euxh.gr/index.php>

Γέροντα, μερικοί δεν πιστεύουν ότι υπάρχει κόλαση και Παράδεισος.

- Δεν πιστεύουν ότι υπάρχει κόλαση και Παράδεισος; Πώς είναι δυνατόν οι νεκροί να μείνουν στην ανυπαρξία, αφού είναι ψυχές; Ο Θεός είναι αθάνατος και ο άνθρωπος είναι κατά χάριν αθάνατος. Επομένως αθάνατος θα είναι και στην κόλαση. Ύστερα τον Παράδεισο και την κόλαση τα ζει η ψυχή μας σε έναν βαθμό και από αυτήν την ζωή, ανάλογα με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται. Όταν κάποιος έχει τύψεις συνειδήσεως και νιώθει φόβο, ταραχή, άγχος, απελπισία, ή είναι κυριευμένος από μίσος, από φθόνο κ.λπ., τότε ζει την κόλαση. Ενώ, όταν μέσα του υπάρχει αγάπη, χαρά, ειρήνη, πραότητα, καλωσύνη κ.λπ., τότε ζει τον Παράδεισο.

Όλη η βάση είναι η ψυχή, γιατί αυτή είναι που αισθάνεται και την χαρά και τον πόνο.

Να, πήγαινε σε έναν πεθαμένο και πες του τα πιο ευχάριστα πράγματα λ.χ. «ήρθε ο αδελφός σου από την Αμερική» κ.λπ., δεν θα καταλάβει τίποτε. Αν του σπάσεις τα χέρια, τα πόδια, πάλι δεν θα καταλάβει. Επομένως η ψυχή είναι που αισθάνεται. Αυτά όλα δεν τους προβληματίζουν; Ή, ας υποθέσουμε, βλέπεις ένα ωραίο, ένα ευχάριστο όνειρο, χαίρεσαι, χτυπάει γλυκά η καρδιά σου και δεν θέλεις να τελειώσει. Ξυπνάς και στενοχωριέσαι, γιατί ξύπνησες.

Ή βλέπεις ένα άσχημο όνειρο, ότι έπεσες λ.χ. και έσπασες τα πόδια σου, και υποφέρεις, κλαίς. Από την αγωνία σου ξυπνάς με δάκρυα στα μάτια, βλέπεις ότι δεν έπαθες τίποτε, και λες: «Ευτυχώς όνειρο ήταν!». Δηλαδή συμμετέχει η ψυχή. Από ένα άσχημο όνειρο υποφέρει κανείς περισσότερο από ότι στην πραγματικότητα, όπως και ο άρρωστος υποφέρει πιο πολύ την νύχτα απ' ό,τι την ημέρα.

Έτσι και όταν πεθάνει ο άνθρωπος, αν πάει στην κόλαση, θα είναι πιο οδυνηρό. Σκεφθείτε να ζει κανείς ένα αιώνιο εφιαλτικό όνειρο και να βασανίζεται αιώνια! Εδώ δεν μπορείς να αντέξεις για λίγα λεπτά ένα άσχημο όνειρο, άντε τώρα αιώνια – Θεός φυλάξει – να είσαι μέσα στην θλίψη. Γι' αυτό καλύτερα να μην πάμε στην κόλαση. Εσείς τι λέτε;

- Τόσον καιρό, Γέροντα, κάνουμε αγώνα να μην πάμε στην κόλαση· λέτε, εκεί να καταλήξουμε;

- Αν δεν έχουμε μυαλό, εκεί θα πάμε. Εγώ εύχομαι ή όλοι στον Παράδεισο ή κανένας στην κόλαση... Καλά δεν λέω; Είναι πολύ βαρύ, μετά από όσα έκανε ο Θεός για μας τους ανθρώπους, να πάμε στην κόλαση και να Τον λυπήσουμε. Ο Θεός να φυλάξει, όχι μόνον άνθρωπος, αλλά ούτε πουλί να μην πάει στην κόλαση.

Ο Καλός Θεός ας μας δώσει καλή μετάνοια, για να μας βρει ο θάνατος σε καλή πνευματική κατάσταση και να αποκατασταθούμε στην Ουράνια Βασιλεία Του. Αμήν.

<http://www.pentapostagma.gr/2013/06/gerontas-paisios-yparxei-kolash-paradeisos.html#.VFSibBZj93s>

Ζ. Οι άγιοι Ανάργυροι

Οι Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός κατάγονταν από την Ασία. Οι γονείς τους ήταν άριστο πρότυπο χριστιανών συζύγων. Όταν η μητέρα τους Θεοδότη έμεινε χήρα, αφιέρωσε κάθε προσπάθεια της στη χριστιανική ανατροφή των δυο παιδιών της, Κοσμά και Δαμιανού. Τους δύο αδελφούς διέκρινε μεγάλη ευφυΐα και επιμέλεια, γι' αυτό και σπούδασαν πολλές επιστήμες. Ιδιαίτερα όμως, επιδόθηκαν στην ιατρική επιστήμη, την οποία εξασκούσαν σαν διακονία φιλανθρωπίας προς τον πλησίον. Θεράπευαν τις ασθένειες των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των φτωχών, χωρίς να παίρνουν χρήματα, γι' αυτό και ονομάστηκαν Ανάργυροι. Πολλοί ασθενείς που θεραπεύθηκαν ήθελαν να τους ευχαριστήσουν. Αλλά αυτοί, δε δέχονταν τις ευχαριστίες και απαντούσαν με τον ορθό λόγο της Αγίας Γραφής: «Ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Αποκάλυψη Ιωάννου, ζ' 12). Δηλαδή, όλος ο ύμνος και η δόξα και η σοφία και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμη και η ισχύς, ανήκει στο Θεό μας, στους αιώνες των αιώνων. Έτσι ταπεινά αφού διακόνησαν σε όλη τους τη ζωή τον πλησίον, πέθαναν ειρηνικά και ετάφησαν στην τοποθεσία Φερεμά. Γιορτάζουν την 1^η Νοεμβρίου.

Τα αδέρφια Κοσμάς και Δαμιανός, οι οποίοι έζησαν την εποχή που αυτοκράτορας των Ρωμαίων ήταν ο Καρίνος, ήταν γιατροί στο επάγγελμα και παρείχαν ιάσεις σε όλους όσους είχαν ανάγκη, και για αντάλλαγμα δεν έπαιρναν χρήματα, αλλά το μόνο που ζητούσαν ήταν να πιστεύσουν στον Χριστό. Κάποιοι όμως καλοθελητές δέβαλαν τους αγίους στον αυτοκράτορα και του είπαν ότι οι θεραπείες και τα θαύματα που επιτελούσαν τα έκαναν με μαγικές τέχνες. Τότε οι Άγιοι Ανάργυροι επειδή δεν ήθελαν να πάνε άλλους αντί αυτών στον αυτοκράτορα, προσήλθαν μόνοι τους ενώπιον του και ο Καρίνος προσπάθησε να τους μεταπείσει να αρνηθούν τον Χριστό. Εκείνοι όμως όχι μόνο δεν αρνήθηκαν την πίστη τους, αλλά κατάφεραν να μεταπείσουν και να αλλάξουν και τον ίδιο τον αυτοκράτορα, αφού και ο ίδιος δέχτηκε τις θεραπευτικές τους ιάσεις. Συγκεκριμένα, όταν ο Καρίνος ανέκρινε τους Αγίους, μετατοπίστηκε η θέση του προσώπου του και στράφηκε προς την ράχη του. Αμέσως τότε οι Άγιοι την θεράπευσαν με την προσευχή τους στον Χριστό. Εξαιτίας αυτού του θαύματος, πίστευσαν στον Χριστό όσοι βρίσκονταν εκείνη την στιγμή μπροστά σ' αυτό που συνέβη και ο ίδιος ο Αυτοκράτορας τους έστειλε πίσω στους συγγενείς τους με μεγάλες τιμές. Αργότερα όμως, μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα, οι Άγιοι φθονήθηκαν από τον ίδιο τον δάσκαλο που τούς είχε μάθει την ιατρική επιστήμη, γιατί είχαν αποκτήσει μεγάλη δόξα και φήμη. Γι' αυτό τον λόγο τους ανέβασε σε κάποιο όρος για να μαζέψουν δῆθεν κάποια βότανα και εκεί τους επιτέθηκε με πέτρες και τους θανάτωσε. Γιορτάζουν την 1^η Ιουλίου.

<http://www.saint.gr/>

Η. Ο Όσιος Δαβίδ ο γέροντας

Ο Όσιος Δαβίδ γεννήθηκε στη Γαρδενίτσα (τέως κτηματική περιφέρεια της κοινότητας [Κυπαρισσίου](#)) πιθανότατα το τελευταίο τέταρτο του 15ου αι. μ.Χ. Υπήρξε ηγούμενος της [Ιεράς Μονής Παναγίας Βαρνάκοβας](#) το διάστημα 1520-1532 και κατόπιν μετέβη στη Βόρεια [Εύβοια](#), στις Ροβιές του σημερινού [Δήμου Ελυμνίων](#), όπου ίδρυσε φημισμένο μοναστήρι που πλέον φέρει το όνομά του. Ήταν ένας από τους φωτισμένους διδασκάλους

του Γένους, ο οποίος προσέφερε πολλά στην παιδεία των υποδουλωμένων Ελλήνων, και ταυτόχρονα ένας Άγιος της [Ορθόδοξης Εκκλησίας](#), στον οποίο αποδίδεται πλήθος θαυμάτων.

Σε ηλικία τριών ετών είδε σε όραμα τον [Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο](#) ο οποίος τον παρότρυνε να τον ακολουθήσει. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών έφυγε από την πατρίδα του για να υπηρετήσει σε ένα μοναστήρι στην [Μαγνησία](#) με τον ιερομόναχο Ακάκιο όπου έμεινε πέντε χρόνια. Στη συνέχεια ο Όσιος Δαυίδ μαζί με τον Γέροντα Ακάκιο έφυγαν από το μοναστήρι της Μαγνησίας και πήγαν στο μοναστήρι του Κομνηνείου στην περιοχή της [Όσσας](#), όπου ο Όσιος δέχτηκε το αξίωμα της [διακονίας](#). Μετά από λίγο καιρό ο Ακάκιος και ο Όσιος πήγαν στο [Άγιο Όρος](#) στη Λαύρα του Οσίου Αθανασίου του Αθωνίτου για να προσκυνήσουν τα ιερά κοινόβια και κατόπιν ο Όσιος ακολούθησε τον Ακάκιο ο οποίος είχε χειροτονηθεί ως Αρχιερέας της «Αγιοτάτης Μητροπόλεως Ναυπάκτου και Άρτης» στην επισκοπή του, όπου σύντομα τον χειροτόνησε Ιερέα και Λειτουργό των Αγίων του Θεού Μυστηρίων.

Για μικρό χρονικό διάστημα ο Δαυίδ διακόνησε ως ηγούμενος στη Μονή της Θεοτόκου της Βαρνάκοβας, φεύγοντας από εκεί πήγε στο όρος [Στείρι](#) ανάμεσα στον [Ελικώνα](#) και τον [Παρνασσό](#) όπου ίδρυσε ένα μικρό μοναστήρι, αργότερα όμως κατηγορήθηκε ότι ήταν η αιτία φυγής μερικών σκλάβων ενός Αγαρηνού άρχοντα της Λιβαδειάς και για το λόγο αυτό βασανίστηκε και φυλακίστηκε, όταν ελευθερώθηκε δεν επέστρεψε στο [Στείρι](#) αλλά αναζητώντας ένα τόπο να ασκητέψει βρέθηκε στην [Εύβοια](#). Εγκαταστάθηκε στον τόπο που τώρα βρίσκεται το μοναστήρι προς τιμή του, που τότε υπήρχε ένα ερειπωμένο εκκλησάκι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού πάνω από τις Ροβιές Ευβοίας.

Καθώς η φήμη του εξαπλώνονταν όλο και περισσότεροι [Χριστιανοί](#) πήγαιναν κοντά του, δημιουργήθηκε έτσι η ανάγκη να κτισθεί ένα μοναστήρι, έτσι ο Όσιος έφυγε για να κάνει εράνους μεταξύ των Χριστιανών και έφτασε μέχρι την [Ρωσία](#). Αφού συγκέντρωσε τα απαραίτητα χρήματα σε λίγα χρόνια ολοκληρώθηκε το μοναστήρι αφιερωμένο στη δόξα της Μεταμορφώσεως του Δέσποτα Χριστού. Ο Όσιος έμεινε εκεί μέχρι το θάνατό του, την πρώτη Νοεμβρίου, σε βαθιά γεράματα. Ιδιαίτερως αγαπούσε τους φτωχούς, τους οποίους δεν μπορούσε να βλέπει χωρίς να δακρύζει. Πρόσφερε ιδιαιτέρως, ότι είχε το μοναστήρι σε όλους όσους είχαν ανάγκη, χριστιανούς και μουσουλμάνους.

Η μνήμη του Οσίου Δαυίδ τιμάται κάθε χρόνο την 1η Νοεμβρίου.

http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%8C%CF%83%CE%B9%CE%BF%CF%82_%CE%94%CE%B1%CF%85%CE%AF%CE%B4

Θ. Πώς θα είναι ο Παράδεισος:

Η ανάπαυση των δικαίων θα είναι μετοχή και συμμετοχή στην απερίγραπτη χαρά του ουρανού. Συμμετοχή στο «**γλέντι του γάμου του Αρνίου**». Στον επουράνιο Ιερουσαλήμ, ανάμεσα σε μυριάδες αγγέλους, που πανηγυρίζουν και σκορπίζουν τη χαρά, μαζί με όλους τους «**καταγραμμένους στον ουρανό**» (Εβρ. ιβ' 23). Στα αγαθά «**που μάτι δεν τα είδε και αφτί δεν τα άκουσε και στην καρδιά του ανθρώπου δεν ανέβηκε, αυτά που ετοίμασε ο Θεός γι' αυτούς που τον αγαπούν**» (Α' Κορ. β' 9).

Εκεί η ψυχή βρίσκει το πλήρωμα της ευτυχίας της, την εκπλήρωση όλων των όμορφων πόθων της. Δε ζει σε κατάσταση παθητικής ακινησίας. Δεν έχουμε βουδιστικό Νιρβάνα, ούτε τα Ηλύσια Πεδία της αρχαιότητας, ούτε τους υλιστικούς Παραδείσους του Ισλάμ. «**Αυτοί που καταξιώθηκαν να γευτούν τον αιώνα εκείνο και την εκ νεκρών ανάσταση... ισάγγελοι είναι και υιοί του Θεού, αφού είναι υιοί της αναστάσεως**» (Λουκ. κ' 35-36).

Να, η ζωή μας, να, το έργο μας στη Βασιλεία των Ουρανών. Οι άνθρωποι γίνονται ισάγγελοι, όμοιοι με τους αγγέλους και αναλαμβάνουν το ίδιο έργο των αγγέλων κοντά στο θρόνο του Θεού. Οι άγγελοι αντλούν τη μακαριότητά τους από τη θέση τους και το έργο τους κοντά στο Θεό, ατενίζοντας τη δόξα Του. Και για όλες τις ψυχές ισχύουν τα λόγια του Ψαλμωδού, όταν με αγαλλίαση έλεγε, «**θα χορτασθώ, όταν θα δω τη δόξα σου**» (Ψαλμός ιστ' 15).

Το άπειρο μεγαλείο του Θεού τούς κάνει να μεταπηδούν από έκπληξη σε έκπληξη. Και η αγγελική δοξολογία είναι το φυσικό επακόλουθο της ωραίας και μακαρίας ζωής, που ζουν κοντά στο Θεό. Υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία από το να ζει κανείς αδιάκοπα μέσα σε ατμόσφαιρα απέραντης αγάπης; Αν αισθάνεται κανείς αγαλλίαση κοντά σε ανθρώπους πηγαίας και ελίκρινους αγάπης, ποια μακαριότητα θα αισθανθεί κοντά στην αστείρευτη Πηγή της αγάπης, το Θεό;

I. Μπορούν να σωθούν όσοι δε γνώρισαν τον αληθινό Θεό:

Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος στην Αποκάλυψη μιλάει για το «ξύλο (δένδρο) της ζωής» που θα βρίσκεται στο μέσον της επουρανίου Ιερουσαλήμ και τού οποίου τούς καρπούς θά τούς τρώνε οί πιστοί, ενώ τα φύλλα αυτού τού δένδρου προορίζονται για τους εθνικούς («προς θεραπείαν των εθνών») και για όσους δεν γνώρισαν μέν τον Χριστό αλλ' όμως βάδισαν σύμφωνα με την αγαθή καί δίκαιη συνείδησή τους...(Αποκάλυψη, ΚΒ'2). Πρόκειται δηλαδή για αβάπτιστους που δεν άκουσαν λόγο Θεού, αλλά όμως άκουσαν την φωνή της συνειδήσεώς τους και έτσι δεν έπεσαν σε θανάσιμες αμαρτίες (μοιχείες, πορνείες, ασέλγειες, κλοπές, μαγείες, κλπ). Πρόκειται για όσους προσπάθησαν να αγαπήσουν τον πλησίον τους.

Τι θα γίνει λοιπόν μ' αυτούς;

Δεν κολάζονται βέβαια, σώζονται «διά της τεθλασμένης», βρίσκονται στην βασιλεία του Θεού αλλά όχι όπως οί βαπτισμένοι (πιθανόν να μη βλέπουν και τον Κύριο αλλά μόνο το Φώς Του), και επίσης «τρώνε φύλλα αντί των καρπών του δένδρου της ζωής» με ότι μεταφορικός, ή και πρακτικός συνεπάγεται.... Θα σωθούν λοιπόν και αυτοί (σύμφωνα με την Αποκάλυψη), αλλά δεν θα μπουν στην βασιλεία του Θεού με τα «κέρδη» των βαπτισμένων Ορθοδόξων Χριστιανών που γνώρισαν από τήν επίγεια ζωή τους τόν Κύριο, εκτέλεσαν τίς εντολές Του, καί υπήρξαν βαπτισμένοι στό Όνομά Του...

ΙΑ. Η Εκκλησία για την αιώνια ζωή

Ο θάνατος είναι ένα γεγονός αναπόφευκτο για τον άνθρωπο. Είναι άμεσα συνδεδεμένος με το χρόνο. Ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος. Όμως ο θάνατος δεν είναι ο τερματισμός της ύπαρξής μας. Ο άνθρωπος είναι σώμα και ψυχή. Το σώμα πεθαίνει, για να αναστηθεί στη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. η ψυχή όμως παραμένει αθάνατη, γιατί έτσι πλάστηκε από το Θεό, όντας πνεύμα και έχοντας τη χάρη του Θεού.

Η ψυχή ζει κοντά στο Θεό (Παράδεισος) ή μακριά από Αυτόν (κόλαση). Προϋπόθεση του Παραδείσου είναι η εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, η αξιοποίηση των χαρισμάτων μας με αγάπη προς τους άλλους ανθρώπους, η μνήμη του Θεού, η απαλλαγή από τα πάθη και τις αμαρτίες μέσα από την μετάνοια, δηλαδή η ζωή μας μέσα στην Εκκλησία. Αν αυτό δε γίνει, τότε η ζωή μας στην αιωνιότητα θα είναι μακριά από τον Θεό, θα είναι κόλαση, διότι ο Θεός θα μας κρίνει, θα μας αφαιρέσει τα χαρίσματά μας και θα μας αφήσει να ζούμε χωρίς Εκείνον. Βεβαίως, δεν είναι η επιλογή του Θεού αυτή, αλλά το αποτέλεσμα της δικής μας επιλογής να ζούμε χωρίς Εκείνον, χωρίς την αγάπη σ' αυτήν εδώ τη ζωή. Εμείς είμαστε υπεύθυνοι να αξιοποιήσουμε αυτό που ο Θεός μας έδωσε, δηλαδή την δυνατότητα να είμαστε κάτοικοι στο σπίτι του που είναι η Εκκλησία, να Τον περιμένουμε έχοντας αναμμένα τα λυχνάρια της ψυχής μας με τα έργα της αγάπης και όταν έρθει να μας δώσει την αγάπη και την δυνατότητα να είμαστε κοινωνοί μαζί Του. Όλα αυτά τα γευόμαστε στη θεία Κοινωνία, στα έργα της αγάπης, στην πίστη σ' αυτήν τη ζωή και οι επιλογές μας μας συνοδεύουν στην αιωνιότητα. Αν δεν Τον αναγνωρίσουμε ως τον Κύριό μας σ' αυτήν τη ζωή δεν θα μπορέσουμε να Τον ζήσουμε στην αιώνια. Οι Άγιοι αυτόν τον δρόμο ακολούθησαν από αυτόν τον κόσμο. Γι' αυτό τους έχουμε οδηγούς μας στην προσπάθειά μας.

Η οριστική κρίση των ανθρώπων θα γίνει με την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Εκεί πλέον η κρίση θα είναι τελειωτική. Μέχρι τότε θα έχουμε την δυνατότητα κάποιοι να προσεύχονται για όλους όσους δεν θέλησαν να αγαπήσουν το Θεό σ' αυτή τη ζωή και να έχουν έτσι κάποια παρηγοριά στην αιωνιότητα, κάποια τροφή. Μετά την Δευτέρα Παρουσία θα υπάρξει δικαιοσύνη. Ας εργαστούμε λοιπόν σ' αυτή τη ζωή όσο καλύτερα μπορούμε.

Όσοι άνθρωποι δεν γνώρισαν το Θεό σ' αυτόν τον κόσμο (ειδωλολάτρες, πιστοί άλλων θρησκειών), θα κριθούν σύμφωνα με τον νόμο της συνείδησής τους, δηλαδή σύμφωνα με τη δυνατότητα που τους δόθηκε από το Θεό να αγαπούνε. Είμαστε πλασμένοι κατ' εικόνα Θεού, άρα έχουμε λάβει το χάρισμα της αγάπης. Αν θα το ενεργοποιήσουμε, είναι δική μας απόφαση, θέμα της ελευθερίας μας. Σ' όποιον δόθηκε η δυνατότητα της κοινωνίας με το Θεό, θα του ζητηθούν πολλά. Γι' αυτό ας θυμόμαστε από την μικρή μας ηλικία την αγάπη του Θεού και ό,τι Εκείνος ζητά από εμάς, δηλαδή την αγάπη.